

[Wilhjelm]

hvervslivet herhjemme i sin egen interesse meget gerne vil beholde denne lille nuance. Jeg tror ikke, at den bliver administreret til ugunst for noget erhvervsliv, som den selvfølgelig burde efter vores mening, men jeg tror f. eks. for at tage noget helt konkret, at den åbner den mulighed, at man sælger løs til portugisernes beskidte krig i Angola f. eks., men ikke lige i slutfasen, at der er et eller andet tidspunkt, hvor man kan sige: nu er der ikke længere normale omstændigheder, nu stopper vi, når vi kan se, hvad vej vinden blæser, nu stopper vi for salget af disse ting for at have et rimelig godt forhold til de nye magthavere, som andre og langt større dele af det danske erhvervsliv, som man kalder det, kan nyde godt af. Det er jo i virkeligheden nærmest det, forbeholdet tager sigte på.

Det er et skridt i retning af endnu mindre mulighed for at blande sig i disse ting, CD ønsker. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker et skridt den modsatte vej. Vi ønsker, at det bliver langt mere restriktivt, for ikke at sige totalt umuligt, fra dansk side at bidrage til våbensalg i det hele taget. Den nuværende lov, som CD altså ønsker slækket på, har end ikke været til hinder for, som andre også har været inde på, den radikale ordfører bl. a., at der blev dansk våbensalg til shahens reaktionære og undertrykkende regime i Iran. Det er altså ikke tilstrækkelig åbent for CD. Det må vi jo bare tage som en karakteristik af det parti.

Jeg kan nævne til sidst, at det er da rigtigt, som den radikale ordfører sagde, at det har man måske nok fortrudt. Det havde man nu meget let ved, for det nye regime afbestilte disse fly. Men vi har samtidig fået den meddelelse fra forsvarsministeren, at det ikke vil skade den danske våbenproduktion, for de dele, man skulle have afsat til shahens regime i Iran, afsætter man i stedet for til den amerikanske regering, som i forvejen havde placeret sine egne ordrer, og som derfor må formodes i dette tilfælde at have placeret nogle mellemliggende ordrer. Vi aner altså i virkeligheden ikke, hvor de maskiner ender. Så lempelig er den danske våbenlov allerede, og det ønsker CD altså slækket på. Det bliver ikke med vores gode vilje, som man kan forstå.

Melchior (CD):

Uanset at hr. Aage Frandsen fra SF, ikke spor overraskende, var uenig i forslaget, vil jeg tillade mig at sige, at den analyse, han gav af, hvilke intentioner der kan ligge bag et lovforslag, og som vi jo også har antydnet ligger bag dette, fandt jeg rigtig, og jeg vedkender mig den. Den var realistisk, således som forslaget forsøger at være realistisk og ganske rigtigt bygger på dette at lovfæste en praksis.

Også om dette forslag kan jeg sige, uden at drage nogen sammenligning til det foregående, at det ikke søger at revolutionere noget, men det skulle have den funktion, som jo er megen lovgivnings funktion, nemlig at paragrafere en udvikling, som dog alligevel er sket. Det er jo kun sjældent, at lovgivere er profetisk begavede og kan forudse og foruddiskontere en langsigtet udvikling, men jeg er enig med hr. Aage Frandsen og andre, der har berørt lignende tanker, i, at hensigten med dette forslag var, at loven skulle være i overensstemmelse med en praksis, som vi føler os sikre på ikke vil blive ændret foreløbig, så langt man kan skue frem, og som vi altså heller ikke ønsker ændret, men som vi af årsager, som jeg om et øjeblik skal kommentere lidt nærmere, ønsker sort på hvidt i stedet for kun som praksis.

Jeg skal i denne forbindelse sige til hr. Wilhjelm, at jeg denne gang i modsætning til før er enig med ham med hensyn til den sætning, han tog fra vore i øvrigt kortfattede bemærkninger; det er netop begrundelsen, således som hr. Aage Frandsen påviste det.

For at gøre hr. Wilhjelm færdig med det samme vil jeg sige, at der dog stadig væk i stk. 3 er indbygget en stopklods for ministeren og regeringen til at standse våbeneksport under givne omstændigheder. Det udtryk, vi har brugt i bemærkningerne til stk. 3, synes vi er dækkende både for praksis og for hensynet til Danmarks realistiske interesser.

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Vig Jensen, at det er også korrekt, at der ikke var nogen overraskelse i, at han måtte afvise forslaget. Eksemplet Tyrkiet-Grækenland kan jeg godt følge ham i, men det ændrer altså ikke vort syn på sagen, fordi vi tror simpelt hen ikke på, at undladelse af dansk våbeneksport til et af disse eller begge disse lande eller andre NATO-lande redder et eneste menneskeliv eller bare ét menneskes førlighed. Hvis vi havde troen på dette, ville vi ikke fremsætte